

ת"פ 31809/11/16 - מדינת ישראל נגד עומר אלעמארנה - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

18 ספטמבר 2017

ת"פ 31809-11-16 מדינת ישראל נ' אלעמארנה
בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רחלי חג'ג' - נוכחת

נגד

הנאשם

עומר אלעמארנה - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד זאב פלסבורג - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 11.11.2016 בשעה 23:30, שוטר עצר רכב שבו נסע הנאשם ביחד עם שניים אחרים וזאת בגין נהיגה במהירות מופרזת. השוטר ניסה לברר מי היה הנהג, אך נתקל בהכחשה מצד יושבי הרכב, תוך שהנאשם אף החל לצעוק על אחד מחבריו. בשלב זה, ביקש השוטר סיוע. וכך, שוטר נוסף שהגיע למקום הורה לנאשם להתרחק ולשבת ברכב, אך האחרון סירב ואיים עליו בכך שהתקרב אליו בצורה מאיימת ואמר: "יא מזדיין, אתה רוצה להרביץ לי? אני אזיין אותך יא קוקסינל, בוא תראה מה יקרה לך". במעמד זה, השוטר הודיע לנאשם על מעצרו וניסה להכניס אותו לתוך הניידת, אולם הנאשם שב ואיים עליו, באומרו: "בוא יא ראש קרחת מזדיין אני אהרוג אותך אני אהרוג אותך בסכין יפנית יחתוך לך את הגרון, אחתוך לך את הקרקפת".
- בהמשך, משהובא הנאשם לתחנת המשטרה, הוא פנה אל קצין משטרה והעליבו, בכך שאמר לו: "מוצץ זין הומו קצין מזדיין". בסמוך לכך, הנאשם איים עליו בכך שאמר כי יפגע בו.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **העלבת עובד ציבור**, לפי סעיף 288 לחוק העונשין; ו**הפרעת שוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, כך שכל צד טען בעניין זה כראות עיניו.
4. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 06.07.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, והדגישה את העובדה כי הוא ביצע את העבירות בשעה שריצה עונש מאסר בעבודות שירות. בהמשך, הלה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, ובשים לב לעברו הפלילי של הנאשם (הוגש גיליון רישום פלילי - ת/2) ולהיעדר אופק שיקומי, לגזור את עונשו ברף הבינוני עד גבוה של המתחם האמור.
6. מנגד, הסנגור הפנה לעובדה כי הנאשם הודה במעשיו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי; ולפרק הזמן שהוא היה עצור ובהמשך משוחרר תחת תנאים מגבילים. לדבריו, מדיניות הענישה הנוהגת במקרים כגון אלה היא בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות, והלה עתר "להסתפק בענישה צופה פני עתיד, והתחייבות".
7. הנאשם מסר כי הוא מצטער על מעשיו. לדבריו, הוא היה שתוי בעת ביצועם, ומאז הפסיק לצרוך אלכוהול. כמו כן, הלה סיפר כי בתקופה הרלוונטית הוא חווה תקופה קשה מבחינה כלכלית והיו לו "בעיות עם האישה והילדים".

דין והכרעה

8. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן יגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם האמור (אודות המתווה התלת שלב לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
10. בעצם ביצוע העבירות, שהופנו כולן כלפי שוטרים, פגע הנאשם בסדרי שלטון וחברה תקינים ואתגר את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית. מעשים כגון אלו פוגעים ביכולת של נציגי החוק בכלל, ושל השוטרים בפרט, למלא את תפקידם ללא מורא ופחד מבעלי אגרוף. בדומה לאלימות פיזית, גם אלימות מילולית המופנית כלפי שוטרים מכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית, ושומה על בתי המשפט להעלות תרומתם למיגור התופעה, בין היתר באמצעות גילוי אפס סובלנות כלפי העבריינים והשתת ענישה מוחשית ומרתיעה, תוך שנדמה כי לא בכדי קבע המחוקק בצדה של עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו עונש מזערי של שבועיים ימי מאסר.
- להרחבה בדבר חשיבות הערכים המוגנים, החומרה הרבה שבעבירות המופנות כלפי שוטרים ועל הצורך בגזירת עונשים מרתיעים, ראו: ע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל, (02.08.2010); ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן ואח' נ' מדינת ישראל, (30.12.2013); ורע"פ 1922/11 יניב רחמימוב נ' מדינת ישראל, (17.03.2011).
11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופיים של האיומים שהשמיע

הנאשם, טיב אמירתו המעליבה ומעשה ההפרעה לשוטרי סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף הבינוני.

12. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לאופיים של האיומים אשר השמיע הנאשם, באשר המדובר בדברי איום ספציפיים וממוקדים לפגיעה בחייהם של השוטרים, בשעה שהם "מתובלים" ומלווים בגידופים נלוזים ובדברי נאצה. כך גם יצוין, כי במהלך האירוע איום הנאשם על שוטרים בשלוש הזדמנויות שונות, ונדמה כי חסד עשתה עימו המאשימה עת בחרה להאשימו בעבירת איומים אחת בלבד. ברי כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם אך ורק על יסוד סעיפי החיקוק שבהם הוא הואשם, אולם יש לתת לכך את הדעת במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. עוד נתתי דעתי לתוכן הדברים שהשמיע הנאשם לאוזניו של קצין המשטרה עת בחר לעלוב בו. המדובר בדברים קשים ופוגעניים, שהדעת אינה יכולה לסבול שיופנו מצדו של אזרח כלפי עובד ציבור בכלל וכלפי איש אכיפת חוק בפרט. לצד אלו, אציין כי מעשה ההפרעה לשוטרי שביצע הנאשם, אינו מצוי במדרג חומרה גבוה במיוחד.

אכן, כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק מוחשי. יחד עם זאת, אלו הן טיבן של עבירות האיומים והעלבת עובד ציבור, שכן ברגיל, אלו לא מביאות עימן נזק הנראה לעין. מה גם, שככל שעסקינן בעבירות המופנות כלפי שוטרים, הרי שיש לראות בחומרה את עצם ביצוע העבירות, ללא כל קשר לתוצאותיהן (ראו והשוו: ע"פ 3236/98 **מוחי אבו דריס נ' מדינת ישראל**, (28.07.1998)). אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, יוער כי המדובר באירוע שלמרבה הצער המציאות מזמנת לנו לעיתים לא נדירות, אירוע שתחילתו בעבירה לא חמורה במיוחד שנעשית על ידי אזרח ושאותה מבקש השוטרי לאכוף מכוח סמכותו ותקפידו, אשר מסלים במהרה וללא כל הצדקה לאירוע חמור של אלימות - בין אם מילולית ובין אם פיזית - המופנית מצד האזרח כלפי איש המרות, אשר בסך הכול ביקש לבצע את תפקידו נאמנה. לבסוף, יצוין כי לנאשם חלק בלעדי בביצוע העבירות, שכן לא נטען כי מי מהשניים האחרים שישבו עימו ברכב השפיעו עליו לבצען. לצד האמור ולקולא, הבאתי בחשבון את העובדה כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, תוך שנדמה כי אלו בוצעו בצורה ספונטנית.

אשר לטענה לפיה הנאשם ביצע את העבירות בעיצומו של ריצוי מאסר בעבודות שירות, אציין כי אמנם ההגנה לא חלקה על נסיבה זו, אך היא לא נכללה בכתב האישום המתוקן. כידוע, סעיף 40 לחוק העונשין מאפשר לשני הצדדים, בכפוף לתנאים מסוימים, להביא בפני בית המשפט גם נסיבות הקשורות בביצוע העבירות שאינן נכללות בכתב האישום המתוקן. לצד זאת, נפסק כי סעיף זה משקף גישה כללית לפיה על כתב אישום, ולא כל שכן כתב אישום מתוקן, לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלבנטיות לביצוע העבירה. כך, הודאת נאשם בכתב אישום מבטאת למעשה את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו, ויש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה (ע"פ 1548/17 **ג'אמל זיינב נ' מדינת ישראל**, (09.08.2017); ע"פ 3667/13 **מילאד מוחמד ח'טיב נ' מדינת ישראל**, (14.10.2014)). ובכל מקרה, אף אם המאשימה מתעדת להגיש בשלב הראיות לעונש ראיות הקשורות לנסיבות ביצוע העבירות, כי אז מן ההגנות שתודיע על כך להגנה עובר לכריתת הסדר הטיעון (ע"פ 9718/04 **מדינת ישראל נ' נואורה**, (25.11.2007)). בהינתן האמור, כאשר על פניו נדמה כי המאשימה לא הודיעה להגנה כי תטען את הטענה האמורה, והגם שאין מחלוקת אודות התקיימותה, בית המשפט יטה לייחס לה משקל שאינו גבוה, אם בכלל. אולם, כן אביא נסיבה זו - המלמדת ביתר שאת על היעדר המורא מפני החוק וזרועותיו - במסגרת שקילת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, כפי שיפורט בהמשך.

בהמשך לאמור, גם טענתו של הנאשם לפיה היה שתוי בזמן ביצוע העבירות נטענה בעלמא ולא הוכחה כדבעי. אם כי ייאמר, שאף אם אצא מנקודת הנחה שנסובה זו התקיימה והוכחה, עדיין איני סבורה שיש לזקוף אותה לזכותו, וייתכן שדווקא ההפך הוא הנכון (ראו והשוו: ע"פ 5092/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (03.01.2007); ע"פ 3182/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (19.12.2013); ע"פ (מחוזי תל אביב יפו) 28139-01-17 **מדינת ישראל נ' יואב שבח**,

((22.03.2017)).

13. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי **על דרך הכלל**, נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בביצוע מעשים **דומים** לאלה שביצע הנאשם - קרי ביצוע עבירות כלפי שוטרים ממין אלו שעסקין בהן כעת (עבירות שאינן כוללות אלימות פיזית) - מתחמי עונש שתחתיתם במאסר מותנה וסופם במאסר לתקופה הנעה סביב שנה אחת (ראו למשל: ת"פ (שלום ראשון לציון) 32019-03-16 מדינת ישראל נ' בן שקד, (15.02.2017); ת"פ (שלום עכו) 1202-03-12 מדינת ישראל נ' מופק שאהין, (28.05.2013); ת"פ (שלום חדרה) 13554-12-11 מדינת ישראל נ' עלי אגבאריה, (21.11.2013); ות"פ (שלום באר שבע) 20667-02-15 מדינת ישראל נ' מחמד אלטורה, (10.01.2016)). לצד אלה, מצינו בפסיקה גם מקרים שבהם מצאו בתי המשפט לקבוע מתחמי עונש שתחתיתם מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות (ראו למשל: רע"פ 8062/13 אלכס ברזק נ' מדינת ישראל, (10.04.2014); ות"פ (שלום כפר סבא) 8897-09-10 מדינת ישראל נ' גבריאל גולן, (27.06.2016)).

בהמשך לאמור, העונשים שהושתו בכל מקרה נעו בגדרי המתחמים שלעיל - בדרך כלל בין ענישה צופה פני עתיד לבין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות - ומטבע הדברים הושפעו מנסיבותיו האישיות של כל נאשם ונאשם. כאן גם אציין, כי נתתי דעתי לפסק הדין שהוגש לעיוני מטעם המאשימה (ההגנה בחרה שלא לתמוך טיעוניה בפסיקה). אולם העיון בפסק דין זה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, ובשים לב לעבירות שבהן הורשע הנאשם שם, הנסיבות שנלוו להן, ומאפייניו האישיים. כן יש לציין, וראוי כי המאשימה תיקח זאת לתשומת ליבה, כי על פסק דין זה הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי, שהתקבל בחלקו באופן בו הנאשם זוכה מעבירה אחת של איומים, ועונשו הופחת ל- 12 חודשי מאסר (ראו ע"פ (מחוזי נצרת) 55743-06-15 סימנדיב נ' מדינת ישראל, (06.10.2015), טרם פורסם במאגרים המשפטיים)).

על כל פנים, יודגש כי גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיוידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופן של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות, ולא על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009); ורע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013)). כך למשל, ברי כי אין דינו של אדם שהפריע לשוטר בכך שסירב להזדהות בפניו כדינו של מי שהפריע לשוטר בכך שנמלט מזירת העבירה; כך גם, למשל, לא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר עבר פלילי אשר היכה על חטא לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושאינו מקבל אחריות על מעשיו. זאת ועוד, אף מצאתי להזכיר כי בכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

14. לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד בשים לב **לשילובן והצטברותן** של העבירות ולנוכח הנסיבות שנלוו להן, כפי שפורט לעיל, מצאתי כי מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר מותנה לא יהלום את חומרתו של האירוע בכללותו. אשר על כן, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין חודשיים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל, והכול לצד ענישה נלווית ובכללה פיצוי וקנס.**

גזירת העונש המתאים לנאשם

ד.

15. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

יוער מיד, כי ההגנה לא עתרה להפנות את הנאשם לשירות המבחן ועל כן לא התקבל כל תסקיר בעניינו, כך שבית המשפט למד אודות הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות רק מפייהם של הצדדים. כמו כן, בהיעדר מעורבות של שירות המבחן, הרי שממילא אין לדבר על שיקולי שיקום אשר יהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש שקבעתי לעיל.

16. לגופו של עניין, שקלתי לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וייתר את הצורך בהעדתם של עדי התביעה. יחד עם זאת, מדבריו של הנאשם התרשמתי כי אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו, תוך שהחרטה שהביע בשלב הטיעונים לעונש, נאמרה על ידו מן השפה אל החוץ. עוד הבאתי בחשבון את העובדה כי הנאשם היה עצור בתיק זה למשך תקופה קצרה מאחורי סורג ובריח, ובמשך תקופה לא מבוטלת נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו "מקדמה על חשבון העונש", אך מצאתי להעניק לכך משקל מסוים, ולו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין. לבסוף, הבאתי בחשבון אף את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, וזאת בשם לב לגילו הצעיר באופן יחסי ולכך שהלה לא ריצה בעברו עונשי מאסר בבית האסורים.

מנגד ולחומרה, הבאתי בחשבון בראש ובראשונה את עברו הפלילי של הנאשם (ת/2). על אף גילו הצעיר באופן יחסי, כאמור, הלה צבר לחובתו שלוש הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות של הסגת גבול, היזק לרכוש, החזקת סכין והתפרצות. מעבר להרשעות אלה כשלעצמן, בולטת בחומרתה העובדה כי את העבירות שבגין נותן הנאשם את הדין כעת, הוא ביצע לאחר כחודשיים בלבד מעת הרשעתו האחרונה ובשעה שהוא מרצה בגינה עונש של מאסר בעבודות שירות. לדידי, יש בכך כדי ללמד אודות עזות המצח של הנאשם, על היעדר מורא מפני החוק, ועל כך שהוא מממן להפנים את חומרת מעשיו ואת המשמעות וההשלכות שעלולות להיות להפרת החוק על ידו.

כאמור, הנאשם לא ביקש להסתייע בשירות המבחן, ולמעשה ניתן לומר כי בשלב הזה הלה נעדר כל אופק שיקומי. נסיבה זו כשלעצמה לא תשמש בהכרח כשיקול להחמרה בעונשו של הנאשם. דא עקא, בהיעדר שיקולי שיקום, מתעצם הצורך בהרתעתו של הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות בעתיד וזאת באמצעות ענישה הולמת. על כל פנים, ברי כי הוא לא יוכל ליהנות מאותה הקלה בעונש שזכאים לה מי שהביעו נזקקות טיפולית ואשר ביקשו להשיב את חייהם למסלול חיים נורמטיבי.

17. כללם של דברים, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים שלעיל, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של מתחם העונש אשר נקבע. לא אכחד ואומר כי שקלתי שמא אין מקום לגזור על הנאשם עונש של מאסר ממש, וזאת בשם לב לכך שעונש של עבודות שרות לא הרתיעו בעבר ולא מנע ממנו לשוב ולבצע עבירות נוספות. אולם לבסוף, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים והאינטרסים, והגם אם לא בלי התלבטות, מצאתי להסתפק בזו הפעם בהשתת עונש מאסר שיומר בעבודות שירות. שכן, חרף ההיסטוריה העבריינית שסוּחב הנאשם על גבו, נדמה כי עונש מסוג זה הוא שיהלום בצורה טובה ונכונה יותר את חומרת מעשיו.

אשר לרכיב הכספי בעונש שיושת, ועל אף שהדבר לא נטען (בוודאי לא בפה מלא) על ידי ההגנה, אתחשב במידת מה בעובדה כי הנאשם זה עתה סיים לרצות עונש מאסר בעבודות שירות וכעת צפוי לשוב ולרצות עונש זה, מה שבאופן

אינהרנטי מביא לפגיעה בכיסו ומרע את מצבו הכלכלי.

18. מכל המקובץ לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל, שירותו בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

משחלף פרק הזמן הקבוע לתחילת ריצוי עונש המאסר, כפי הנקוב בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 06.07.2017, הממונה יתאם עבור הנאשם מועד חדש לתחילת ריצוי העונש, ויודיע על כך לבית המשפט, תוך 14 יום.

על הנאשם להתייבב לריצוי המאסר במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד שיתואם עבורו על ידי הממונה על עבודות השירות.

העבודות תבוצענה ב"המשקם", בכתובת הנתרן 19 בקריית גת.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע בגזר דין זה.

ג. פיצוי בסך 300 ₪ לכל אחד מעדי התביעה 3 ו- 8.

הפיצוי ישולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 45 יום.
מצ"ב טופס פרטי ניזוקים.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ד. קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 120 יום.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע בגזר דין זה, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ז אלול תשע"ז, 18 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

החלטה

על מנת לאפשר לנאשם להגיש ערעור על רכיב עבודות השירות שהושת על הנאשם, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עבודות השירות, וזאת למשך 45 יום מהיום.

אם לאחר עיון נוסף, יחליט ב"כ הנאשם שלא להגיש ערעור, יודיע על כך מיידית לב"כ המאשימה ולביהמ"ש.

**ניתנה והודעה היום כ"ז אלול תשע"ז, 18/09/2017
במעמד הנוכחים.**

**ד"ר נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**